

Finn Hansen, gammel Hyldager-elev.

Hvornår var det nu du begyndte på skolen?

Ja jeg var seks år så det var i 69, som den allerførste elev på skolen i første klasse på Vridsløselille skole.

Var det Hanne Sejr du havde?

Nej, men jeg husker ikke fornavnet. Annelise kan jeg huske, som en af de første.

Fra anden klasse gik vi så ovre i barakkerne.

Og så sidder du nu i skolebestyrelsen?

Hvordan startede det egentlig?

Jo, det startede helt tilbage, da mit barn kom i vuggestuen. Så videre til børnehaven og til børnehavestyrelsen, og så videre i institutionsrådet med alle de nye vedtægter, der korte igennem. Her opdagede jeg, at vi fik noget at skulle have sagt.

Senere kom jeg så her over til opstillingsmøde i skolebestyrelsen, hvor jeg troede, der var en kantine fyldt med mennesker. Så var der 10 mennesker. Jeg troede, jeg var gået forkert. Da jeg så først var kommet her over, blev alle de der var mødt frem, valgt.

Man kan sige, at jeg startede fra bunden, og interessen blev større og større. Man bliver bidt af det, selv om man ikke har tid til det. Man lærer noget om politikken og kommunalpolitikken. Man kunne se et resultat af det, man arbejder med. Efter de nye vedtægter, var pædagogerne og skolen tvunget til at rette sig efter det, der bliver sagt. Det skærper interessen.

Det er utroligt at man ikke er blevet klogere. Jeg troede på det det bliver sagt på introduktionsmødet, at det bare var 8 møder om året, men jeg er blevet klogere. Det ene med det andet tager tid, og skolen jubilæum tog tid.

Jeg har aldrig set Clas, min gamle lærer, blive så forbavset, som da han og jeg mødtes til jubilæet.

Claes blev jo først min klasselærer i niende klasse.

Dem der tog det hårde slæb, var Anne Krüger. Det var hende der fik kam til sit hår. Det må man sige. Jeg tænker altid på det, når jeg sidder til skolebestyrelsesmøderne og hører, at der starter en ny lærer på skolen. Idag kan lærerne finde en ny klasse og en ny skole. Dengang blev man. Man kan sige lærerne havde mere hår på brystet. Selv om de var grønne som Anne var den gang, så tog hun altså kampen op.

Vi var ikke en dydsmønster klasse, kan man sige. Der var lidt gnidder her og der. Vi var nogle stykker. Jeg var også en af ballademagerne. Men der var dem, der var værre, som Peter Mortensen og Jan og dem, som altså også røg ud til sidst. Jeg var sådan lige på den rigtige side af stregen. Jeg vidste sådan, hvor meget ballade jeg kunnetillade mig at lave og så nøjes med at få skideballerne. Vi var engang ved at smide Arne ud over rækværket langs broen. Engang vi skulle over på Toften og snolle.

Arne mente, af en eller anden grund, at vi ikke skulle snolde, så løb han efter os. Da Peter ikke gad løbe mere, stoppede han, og tog Arne i kraven og løftede ham op over hegnet og sagde til ham, at hvis han ikke fiser tilbage på skolen så slap han. Og så gik Arne pænt tilbage på skolen. Men det gik også galt for Peter til sidst.

Men han har det tilsyneladende godt idag. Han er ikke blevet mindre, men når man står og snakker med ham, lyder det som om han er faldet ned på jorden.

Hvad sagde din far så til det?

Jah- Jeg tror nok, at den der gav mig mest skideballe det var min mor. For -en dreng han er jo en dreng-, der skal jo ske lidt.

Kan du huske den historie om da din far kom over på skolen?

Ja, det var i sådan 3-4 klasse. Jeg var gået hjem, fordi jeg var meget forurettet og sur på lærerne og på skolen. Så mødte jeg min far på vejen hjem, Han kom kørende i sin KTAS bil, han var arbejdsmand. Så stoppede han bilen og hoppede ud og spurgte, hvad fanden jeg lavede der. Så forklarede jeg, sådan og sådan, og at jeg havde ikke gjort noget, (det havde jeg aldrig det var alle de andre). Så sagde min far, at "så kan det satanemig være nok". Så hoppede han ind i bilen igen, vendte bilen og kørte over på skolen, gik ind på kontoret ind til Bo.

Så rejste Bo sig op og sagde, at "det kraftstjelmig var på tide at I kom!" "Hvarfornoget", sir min far så." Ja det var de telefoner der ikke havde virket i fire timer". Så siger min far, at "jeg er her satanemig ikke på grund af dine telefoner, men på grund af min søn".

Det var første gang jeg har set Bo sætte sig ned, uden at sige noget, og bare sidde og kigge ud i luften. Han plejer ellers nok at have svar på tiltale.

Jeg var nok en lille hisig-prop.

Hvorfor var du egentlig så gal?

Jeg tror det var et spørgsmål om selvtillid og en følelse af ikke at slå til. Når man lavede ballade i timerne og kammeraterne grinede, så folte man, at man var noget.